పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

నిర్మల కథ -39

హాస్పిటల్‌లోని బెడ్‌పైన నీరసంగా పడుకుని వుంది నిర్మల. ఆపరేషను జరిగిన రెండో రోజు స్పృహలోకి వచ్చింది ఆమె. చాలా బలహీనంగా వుంది ఆమె శారీరక పరిస్థితి. దానికి కారణం ఆమె మానసిక స్థితి బలహీనపడటమే. డాక్టర్లు ముందే చెప్పారు. "ధైర్యంగా వుండి ఆపరేషనుకు సిద్ధపడమన్నారు" కానీ ఆమె ఎంత ప్రయత్నించినా మనసును, ఆలోచనలను అదుపులో వుంచుకోలేకపోయింది.

ప్రేమో - పిచ్చో, మోహమో, వ్యామోహమో తెలియని భ్రమతో పన్నెండేళ్ళ విలువైన వయస్సును కాలాన్ని తను వ్యర్థం చేసుకుంది. మధు తనని నిజంగా, నిస్వార్థంగా ప్రేమిస్తున్నాడని నమ్మి తన సర్వస్వాన్ని అతడికి అర్పించుకుంది. చివరికి ఇపుడు ఏం మిగిలింది? జీవితంలో ఒంటరితనం, పేదరికం, అగమ్యగోచరమైన భవిష్యత్తు ఎదురుగా నిలబడి భయపెడుతున్నాయి. ఆపరేషను కంటే కూడా మధు చేసిన నమ్మకద్రోహంతో ఆమె చాలా కృంగిపోయింది. అంతా అయిపోయాక, తన అవసరం తీరిపోయాక అనారోగ్యం పాలయిన తనను అతడు ఎంతో తెలివిగా తిరస్కరించి వదిలించుకున్న తీరు షాక్‌ను కలిగించింది.

పన్నెండేళ్ళ కాలం ఒకటిగా కలిసి జీవించి, ప్రేమను పంచుకుని, శరీరసుఖాల్ని అనుభవించిన బంధం చివరికి తెగిపోయి చెరొక దారిలో వెళ్ళిపోవడమేనా? ఏది నిజం? ఏది అబద్ధం? ఏది నిజమైన ప్రేమ? ఏది కామం? ఏది నిజమైన అనుబంధం? - మరి ఏది అక్రమం?

ఎవరు జవాబు చెప్పగలరు? అనుభవించిన వారికి తప్ప ఇతరులకు ఎంతవరకు అర్థం అవుతుంది?

మధును ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు తనవాళ్ళందరూ తనను ద్వేషించి దూరమయినా, వాళ్ళు లేని లోటును మధు తీరుస్తున్నాడనీ వారందరి ప్రేమను కలిపి తనకు అందిస్తున్నాడనీ తను భావించింది. తనవారే కాదు, ప్రపంచం అంతా కలిసి తనను వెలివేసినా, ద్వేషించినా దూషించినా ఫరవాలేదు. మధు తనతో వుంటే చాలనుకుంది. అతడే తన ప్రపంచం అనుకుంది. అమ్మా, నాన్న, చెల్లి, తమ్ముడేకాక ప్రియుడు, స్నేహితుడు, భర్త మధు అనీ, సర్వస్వం అతడే అని గుడ్డిగా నమ్మింది. మరి ఇపుడేమయింది?

తరతరాలుగా చరిత్రలో స్త్రీల కథలు మారవా? ఎంత చదివినా ఎంత విజ్ఞానం సంపాదించినా ప్రేమ విషయంలో స్త్రీ మగవాడిని గుడ్డిగా నమ్మి మోసపోతూనే వుంది. గల్ఫ్‌లో ఒంటరి స్త్రీలు ఎందరో మగవాళ్ళని నమ్మి తమ సమస్తాన్ని మగవాడికి సమర్పించుకుని, వాడి శరీర అవసరాలు తీర్చి చివరికి వాడు వదిలేస్తే కృంగిపోయి విలపించిన వారు ఎందరో? ఎందరి కథలో తాను వింది. ఎంతోమంది ఏడుస్తుంటే ఓదార్చింది. కానీ చివరికి తన పరిస్థితి కూడా ఇలా అవుతుందని ముందే ఊహించలేకపోయింది. ఊహించి వుంటే జాగ్రత్తపడి ఉండేదా? మధును అప్పుడే విడిచిపెట్టి, తన బ్రతుకును వేరే నిర్మించుకుని వుండేదా? ప్రశ్నించుకుంది నిర్మల ఊహూ, కాదు. లేదు. అంతే.. ప్రేమ ఒక పిచ్చిలాంటిది. అది ఒక వ్యామోహం. మధుతో పీకల్లోతు పిచ్చిలో తాను మునిగిపోయింది. అతడేమో మెలుకువగానే వుండి తెలివిగా తనని మోసం చేసి తన సమస్తాన్ని దోచుకున్నాడు. తానే అమాయకంగా, అతడిది ప్రేమనుకుని గుడ్డిగా

నమ్మి కళ్ళుమూసుకుని నిద్రపోయింది. స్త్రీ నిస్వార్థంగా ప్రేమిస్తుంది. స్త్రీ గొప్పతనం అదే. హృదయం నిండా తన పురుషుని నింపుకుంటుంది, నిలుపుకుంటుంది, ప్రేమిస్తుంది, పూజిస్తుంది. ప్రపంచం అంతా దూరమయినా కూడా పోతే పోనీ అనుకుంటుంది. తన ప్రియునిమీదే ప్రాణాన్ని నిలుపుకుంటుంది. అతడే తన శ్వాసగా, ధ్యాసగా, జీవంగా, జీవితంగా భావించి ఆరాధిస్తుంది. ఆ పిచ్చిలో పడ్డప్పుడు తల్లిదండ్రుల బోధలు, వారు చెప్పే నీతిమాటలు ఎంతో అల్పంగా అనిపిస్తాయి. హితులు, సన్నిహితులు, స్నేహితులు చేసే హెచ్చరికలు, చెప్పే జాగ్రత్తలు కూడా ఆ సమయంలో బోరుగా అనిపిస్తాయి.

ప్రేమ పేరుతో, పెళ్ళికాని పెళ్ళి చేసుకుని నమ్మించి, ఎంతో బాగా నటించి, తన శరీరంతో కోరికల్ని తీర్చుకుని, తన సంపాదనతో అవసరాలు తీర్చుకుని ఆరోగ్యం కోల్పోయాక తనని ఒక చెత్తబుట్టలా పక్కన పడేశాడు మధు. మనుషుల్లో మానవత్వం కాస్తయినా వుందా? ముద్దులు, మురిపాలు, కౌగిలింతలు పంచుకున్న శరీర సుఖాలకు విలువే లేకుండా పోయిందా? అవసరాలు తీరిపోయాక అవన్నీ అల్పమైపోయాయా? ఎంత స్వార్థం మనిషిలో. అతని వల్లనే కదా అందరూ దూరమయ్యారు.

ఒంటరిగా ఏ దిక్కూలేక హాస్పిటల్లోని బెడ్పై పడివున్న తన స్థితి తనకే జాలి కలిగించింది. కువైట్లో పన్నెండేళ్ళు కష్టపడి సంపాదించిన డబ్బంతా మధు ఆస్తుల్ని, అంతస్తుల్ని పెంచడానికి, అవసరాలు తీర్చడానికే కరిగిపోయింది. పన్నెండేళ్ళలో తనకోసం అంటూ లక్షరూపాయలు కూడా దాచుకోలేదు. వంటిపైకి బంగారం కూడా చేయించుకోలేదు. అతని సుఖమే తనదిగా, అతని సంతోషమే తనదిగా జీవించింది. ఇంత ఘోరంగా మోసపోతాననుకోలేదు. దేవుడు కూడా తనలాంటి గుడ్డివారిపట్ల జాలి చూపడేమో. కాస్తంత కూడా ముందు జాగ్రత్త, వివేకం, విచక్షణ, అవగాహన, జ్ఞానం తనకు లేకుండా పోయి చేజేతులా తన జీవితాన్ని సర్వనాశనం చేసుకుంది. తప్పంతా తనదే విలువైన పన్నెండేళ్ళ జీవితకాలాన్ని అతడికి అర్పించాక ఇక మిగిలింది ఏముంది? అతడేమో భార్యాపిల్లలతో సంతోషంగా ఉన్నాడు. మరి తను!?

ఈ వయసులో భర్తతోను, ఇద్దరు పిల్లలతోనూ, చక్కటి ఇల్లు కట్టుకుని సంతోషంగా, నిశ్చింతగా జీవించాలని ప్రతిస్త్రీ కూడా కోరుకుంటుంది. కానీ తను అనారోగ్యంతో ఒంటరిగా మిగిలిపోయింది. అతడివల్ల అందరూ ఉన్నా కూడా ఒంటరిదైపోయింది. ఏం చేయాలి? మిగతా జీవితాన్ని ఎలా గడపాలి?

"మధు" అతన్ని తలచుకుంటుంటేనే అసహ్యంగా వుంది నిర్మలకు. ఒకప్పుడు అతడి పేరునే జపించి, తపించి పులకించిపోయిన ఆమె ఈరోజు ఆ స్వార్థపరుడ్ని అంతగా ద్వేషిస్తోంది.

"ఈ ప్రపంచంలో పవిత్రమైన ప్రేమ పేరుతో ఎన్నెని మోసాలు జరుగుతున్నాయో?" స్వార్థపరుల వల్ల ప్రేమ అనే పదం ఎంతగా కలుషితమవుతోందో కదా? ప్రేమ అనేది మనుషులను ఎన్ని కుట్రలకు, కుతంత్రాలకు పోట్లాటలకు, హత్యలకు ప్రేరేపిస్తోందో కదా! నిజమైన ప్రేమకు అర్థం అది కాదేమో. ఇవన్నీ నిజమైన ప్రేమకు భాష్యం చెప్పలేవేమో.

నిస్వార్థంగా, మనస్ఫూర్తిగా మధును ప్రేమించిన తనకు దక్కిన ప్రతిఫలం ఏమిటి? ఒకసారి గడిచిన పన్నెండేళ్ళ కాలాన్ని పరిశీలించుకోసాగింది నిర్మల.

" ఎక్కువగా అబార్షన్లు చేయించుకోవడంతో నీ గర్భసంచి పాడయిపోయింది ఆపరేషను చేసి గర్భసంచిని తొలగించడమే మార్గం. ఇక మందులకు నయం అయ్యే ఛాన్స్ లేదు" తేల్చేసింది డాక్టర్.

గైనకాలజిస్ట్ డా.రాధిక మాటలకి భయపడిపోయింది నిర్మల. పుట్టిబుద్ధి ఎరిగినప్పటినుండీ తలనొప్పి, జ్వరంలాంటివి తప్ప ఆపరేషన్లు ఎన్నడూ జరగలేదు. కువైట్కి వచ్చి దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాలు అయింది. మధుతో పరిచయం అయ్యి పన్నెండేళ్ళు అయింది. ఈ పన్నెండేళ్ళలో మూడు అబార్షన్లు చేయించుకోవాల్సి వచ్చింది.

పిల్లలని కనాలని, వారిచేత అమ్మా అని పిలిపించుకోవాలని తను ఎంతగానో తపించిపోతోంది. కానీ ఎప్పటికప్పుడు "ఇపుడేకాదు. సమయం వచ్చాక చెపుతాను.. అప్పుడు పిల్లల్ని కందువుగానీ" అంటూ సంవత్సరాల తరబడి వాయిదాలు వేసాడు మధు. గర్భం నిలబడినప్పుడల్లా ఏవో టాబ్లెట్స్ తెచ్చి ఇచ్చి తనకు ఇష్టం లేకపోయినా బలవంతంగా మింగించేవాడు.

మూడోసారి మాత్రం నిర్మల బాగా మొండికేసింది. ఆ టాబ్లెట్స్ ఇంక మింగే ప్రసక్తి లేదనీ తనకు పిల్లలు కావాల్సిందేననీ ఖచ్చితంగా చెప్పింది. కానీ మధు ఇంకొద్దిరోజులు ఓపిక పట్టాలనీ, తన మాట వినాలనీ లేకపోతే నిర్మలను వదిలేసి ఇండియాకు వెళ్ళిపోతాననీ బెదిరించాడు. అంతేకాదు తనకు తెలియకుండా మోసం చేసాడు. పాలల్లో మాత్రలు కలిపి ఇస్తే తెలియకుండా తాగేసింది.

గర్భవిచ్ఛిత్తి జరిగిన ప్రతిసారీ ఆమె ఎంతో ఆవేదనకు లోనయేది. తన బిడ్డలను తానే చేజేతులా చంపుతున్నట్లుగా భావించి బాధపడేది. కానీ మధు చెప్పే కారణాలను ఎప్పటికప్పుడు నమ్ముతూ తనకు తాను సర్దిచెప్పుకునేది. " ఇదిగో ఇల్లుకడుతున్నాను కదా.. నీ సంపాదన, నా సంపాదనా కలిస్తేనే రెండేళ్ళలో ఇల్లు పూర్తి అవుతుంది. ఇపుడు నువ్వు గర్భం దాల్చి పిల్లల్ని కని పనిచేసి సంపాదించకపోతే అనవసరంగా ఇంటిపని నిలిచిపోతుంది. అదిగో ప్రక్కనే వున్న పొలాన్ని పొరుగువాళ్ళు అమ్ముతున్నారు. ఎంత రెండేళ్ళు ఇద్దరం కష్టపడితే ఆ పొలం మనది అవుతుంది. ప్రక్కనే వున్న పొలాన్ని వేరేవాళ్ళకు పోనివ్వడం మంచిపనికాదు. వీడు కువైట్‌లో వుండి కూడా ప్రక్కనే వున్న పొలాన్ని కొనలేకపోయాడు అని ఊర్లో అందరూ హేళన చేస్తారు" లాంటి కారణాలు చెప్పి నిర్మలకు సర్ది చెప్పేవాడు. అలా పన్నెండేళ్ళ కాలం గడిచిపోయింది.

పదేళ్ళ క్రితం పెళ్ళిచేసుకున్న మధు భార్య సుజాత కూడా ఇద్దరు బిడ్డల్ని కనేసింది. పెద్దవాడికి అపుడే ఏడేళ్ళు వచ్చేసాయి. ఆ తరువాతేమో పిల్లల చదువులకు డబ్బు అవసరం అనీ... తల్లికి ఆరోగ్యం బాలేదనీ కొన్ని కారణాలు చెప్పాడు. ఈ పన్నెండేళ్ళ కాలంలో పిల్లల్ని కనడం మాట అటుంచి కనీసం లక్షరూపాయలన్నా తనకోసం తన బ్యాంక్‌లో దాచుకోలేకపోయింది.

మరి ఇపుడు ఆపరేషను అంటే బోలెడు డబ్బు ఖర్చు అవుతుంది. ప్రస్తుతం మధు రెండో పిల్లవాడికి ఫీజు కట్టాలని, డబ్బు అవసరం వుందనీ అంటే తన దగ్గర ఉన్నదంతా ఈ మధ్యనే ఇచ్చేసింది.

తన ఒంటిపైన బంగారం అమ్మినా కూడా ఆపరేషనుకు అయ్యే డబ్బును సమకూర్చుకోలేదు. మరి ఏం చేయాలి?

అసలు మధుతో తన జీవితం అబద్ధాలపై కట్టిన పేకమేడలా నిలిచింది. కానీ తనకి ఆ విషయం అర్థం కాలేదు. నిండా మునిగాక కానీ నిజం తెలియలేదు. అంతగా అతడు నమ్మించి నటించి నట్టేట్లో ముంచేసాడు. అందరిలాగే తను కూడా డిగ్రీ పూర్తిచేసాక ఉద్యోగం చేస్తానంది. కానీ తన తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకోలేదు. ఆడపిల్లలు ఉద్యోగం చేయడం తమ ఇంటలేదనీ, వయసొచ్చాక పెళ్ళిచేసి బాధ్యత తీర్చుకోవడమే తమ కర్తవ్యమనీ తేల్చేసారు. అసలు ఆడపిల్లని డిగ్రీవరకు చదివించడమే తప్పు అని భావించే కుటుంబాలు వారివి.

కానీ నిర్మల ఉద్యోగం చేయాలనే ఆశను చిన్నప్పటినుండి పెంచుకుంటూ వచ్చింది. ఎందుకో అది తన జీవితాశయంగా ఆమె భావించింది. ఏది ఏమైనా ఉద్యోగం సంపాదించుకోవాలి. ఇపుడపుడే పెళ్ళి చేసుకోకూడదు అని నిర్మల నిశ్చయించుకుంది. ఆమె తల్లిదండ్రులు మాత్రం సంబంధాలు చూడటంలో బిజీ అయిపోయారు.

తన స్నేహితురాలు రాజ్యం కువైటులో వుండటంవల్ల తనుకూడా అక్కడికి వెళ్ళి ఉద్యోగం చేస్తే బాగుంటుంది. దూరదేశంలో వుంటే తల్లిదండ్రులు పెళ్ళిచేసుకోమని ఇబ్బంది పెట్టరు అని భావించింది నిర్మల. అలాగే రాజ్యంతో మాట్లాడి వీసాను తెప్పించుకుంది. ఒకరాత్రి ఇంట్లో ఉత్తరం రాసి వుంచి తల్లిదండ్రులకు తెలియకుండా విమానం ఎక్కేసింది నిర్మల.

తరువాత తల్లిదండ్రులు ఆమెను చడామడా తిట్టారు. సరే రోజులు గడిస్తే వారి కోపం తగ్గుతుందిలే అనుకుంది నిర్మల. అలా సంవత్సరం గడిచాక మధుతో పరిచయం ఏర్పడింది. నిర్మల కాదంటే చచ్చిపోతాననీ తన ప్రేమను అర్థం చేసుకుని పెళ్ళిచేసుకుంటే పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటాననీ ప్రాధేయపడ్డాడు మధు. తనవారికందరికీ దూరమయి ఒంటరిగా వున్న నిర్మల మధు ప్రేమను

తొందరగానే అంగీకరించింది. అక్కడే కువైటులో వారు నలుగురు స్నేహితుల సమక్షంలో ఉంగరాలు పెట్టుకుని దండలు మార్చుకున్నారు. కాపురం చెయ్యడానికి ఒక డూప్లికేటు సర్టిఫికెట్‌ను సంపాదించాడు మధు. తొందరలో ఇద్దరు కలిసి ఇండియాకు వెళ్ళి అక్కడ సంప్రదాయ పద్ధతిలో పెళ్ళిచేసుకుందామని నిర్ణయించుకున్నారు. ఈ పెళ్ళి విషయం తెలిసిన నిర్మల తల్లిదండ్రులు ఇంకా మండిపడ్డారు. ''నువు చచ్చావు అనుకుంటాం. మాట వినని బిడ్డ బ్రతికి వుండి ఏం లాభం? మా ఇష్టప్రకారం నువ్వు ఏదీ చెయ్యలేదు.'' అని ఫోన్ చేసి తిట్టారు.

అలా సంవత్సరకాలం గడిచాక నిర్మల గర్భం దాల్చింది. ఎంతో సంతోషంతో ఆ వార్తను మధుకు చెప్పింది. అతడు సినిమాల్లో చూపించినట్లు హీరోలా తనను ఎత్తుకుని సంతోషంతో గిరగిరా తిప్పుతాడని ఊహించింది. కానీ అలా జరగలేదు

ఆ విషయ వినగానే ''అబ్బే మనకు పిల్లలు వద్దు నిర్మలా. నీ అందం పాడయిపోతుంది. నిన్ను ఇంకా తనివితీరా అనుభవించనీ, అందులో మన పెళ్ళి ఇండియాలో ఇంకా జరగలేదు. అదయ్యాక పిల్లల్ని కందువులే'' అంటూ తేల్చేసాడు. ఎంతో అందంగా ఊహించుకున్న నిర్మల చాలా బాధపడింది. తమ ఇద్దరి పోలికలతో తమ ప్రేమకు ప్రతిరూపంగా జన్మించే బిడ్డకోసం ఆమె ఎంతగానో ఎదురుచూస్తోంది. రెండురోజులు ఆమెకు సర్దిచెప్పి ఏవో టాబ్లెట్స్ తెచ్చి బలవంతంగా ఆమెచేత మింగించాడు మధు. ఆమె కడుపులో గడ్డకట్టి బిడ్డగా రూపుదిద్దుకోవాల్సిన వారిద్దరి ప్రేమ కరిగి రక్తంగా ప్రవహించింది. ఆమె కన్నీటితో బాధను దిగమ్రింగింది. కొద్దిరోజులు సమయం వచ్చేంతవరకూ ఓపిక పడదాం అనుకుంది. కానీ ఆ తరువాతే ఆమెకు కష్టకాలం మొదలైంది.

తల్లికి ఆరోగ్యం బాలేదని అర్జంటుగా ఇంటికెళ్ళాలని చెప్పి పదిహేను రోజుల శెలవుపై ఇండియాకు వెళ్ళిపోయాడు మధు. వారం రోజులు గడిచాక అమ్మ ఆరోగ్యం బాగుందనీ కానీ, ఇంకో పదిరోజులు శెలవును పొడిగించి ఉండమంటున్నారనీ చెప్పాడు మధు.

అయితే పనిలో పనిగా తమ పెళ్ళి విషయం కూడా మెల్లగా వారికి తెలియజేయమనే సలహా ఇచ్చింది నిర్మల.

''అలాగే తప్పకుండా గుర్తుచేసి మంచిపనిచేసావు'' అన్నాడు మధు.

సంతోషించింది నిర్మల.

తరువాత వారం రోజులకు ఫోను చేసిన మధు తల్లిదండ్రులు తమ పెళ్ళిని ఆమోదించలేదనీ మేనమామ కూతురైన సుజాతతో పెళ్ళి ముహూర్తం నిశ్చయించారనీ వాళ్ళు పదెకరాల పొలం, వంద తులాల బంగారం, పదిలక్షల రూపాయలు కట్నంగా ఇస్తున్నారనీ పెళ్ళి చేసుకున్న తరువాతే కువైటుకు వెళ్ళమంటున్నారని దిగులుగా చెప్పాడు. అయ్యో అదేంటి? ఎలా జరుగుతుంది? వాళ్ళకి సర్ది చెప్పి నువ్వు తొందరగా వచ్చెయ్యి అని కంగారు పడింది నిర్మల.

''నువు కంగారు పడకు. నేను ఏదో చేసి వచ్చేస్తాలే'' అని భరోసా ఇచ్చాడు మధు.

నాలుగైదు రోజులు మధునుండి ఫోను కూడా రాలేదు. తను చేస్తే ఫోను స్విచాఫ్. చాలా కంగారు పడిపోయింది నిర్మల. ఐదురోజుల తరువాత ఫోన్ చేసాడు మధు. ఏడుపు గొంతుతో. అందరూ కలిసి బెదిరించి బలవంతంగా సుజాత మెడలో తాళికట్టించారనీ తల్లి అయితే బావిలో దూకి చచ్చిపోతానని పరిగెత్తిందనీ ఇక వారి బాధ భరించలేక తాళి కట్టాల్సి వచ్చిందనీ ఏడ్చాడు. నిర్ఘాంతపోయింది నిర్మల. జరిగిందేమిటో ఆమెకు కాసేపు అర్థంకాలేదు. ఆమె అవస్థ అర్థం చేసుకున్నట్లుగా అతడు ''నువు వర్రీ కావద్దు. ఇది పేరుకు మాత్రమే పెళ్ళి. నేను వారం రోజుల్లో వచ్చేస్తున్నా కదా! అక్కడ మనిద్దరమే వుంటాము. జీవితమంతా మనదేకదా నేను ఆ సుజాతను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే కువైటుకు పంపించమని వీళ్ళు నన్ను ఒక విధంగా నిర్బంధించారు. కువైటుకు రాకపోతే ఎలా? నేను లేకపోతే నువు ఎలా బ్రతుకుతావు? నేను ఎలా ఉండగలను? అందుకే గత్యంతరం లేకపోయింది'' అంటూ ఎన్నో విధాలుగా సర్దిచెప్పాడు మధు.

తనకోసం కువైటు రావడానికి, తనను చేరుకోవడానికే అతడు అలా చేసాడనే కారణాన్ని నమ్మి సమాధానపడింది నిర్మల. తనమీద అతడికున్న ప్రేమకు సంతోష పడింది. మధు వచ్చేస్తాడు కదా, కువైటులో యధావిధిగా సంతోషంగా ఉంటాం కదా అని ఆమె భావించింది. అనుకున్నట్లుగానే మధు వచ్చేసాడు.

తమకోసం ఇల్లు కట్టుకోవాలనే కోరిక ఇద్దరికీ ఉండటంతో అప్పటికే ఇద్దరి సంపాదనతో మధు వాళ్ళ ఊరిలో ఒక స్థలం కొన్నారు. అది మధు పేరుతోనే రిజిష్టరు అయింది. ఇప్పుడు ఇల్లు కట్టడం మొదలుపెడదామని మధు చెప్పడంతో ఇద్దరూ ఒక్క దినారు కూడా వృధా చేయకుండా ఇల్లు కట్టడానికే వినియోగించసాగారు. ఇల్లు తయారవుతున్నందుకు సంతోషించింది నిర్మల. ఈ మధ్యకాలంలో తల్లిదండ్రులకు కాస్త ఎక్కువగా ఫోను చేసి మాట్లాడటం గమనించింది నిర్మల. ఒకరోజు ఎవరితోనో రొమాంటిగ్గా మాట్లాడటం వినబడ్డ నిర్మల ఉండబట్టలేక "ఎవరు అవతల లైన్‌లో?" అని ఆసక్తిగా అడిగింది.

కాస్త కంగారు పడిన మధు "అదే. సుజాత పాపం పిచ్చిది నాతో మాట్లాడాలని ఆశపడుతోందట. నన్నే కలవరిస్తోందట. దాని పిచ్చి, దాని భ్రమ దానిది. మా అమ్మానాన్నలు అపుడపుడూ పెళ్ళాంతో కాసేపు మాట్లాడరా అది నీమీదే ప్రాణం పెట్టుకుని కాలం గడుపుతోంది అని అంటున్నారు. నాకు ఇష్టం లేకపోయినా అపుడపుడూ దాన్ని పలకరిస్తున్నాను. తాళికట్టాక తప్పదుకదా" సింపుల్‌గా చెప్పేసాడు మధు.

పెళ్ళాం, ఎవరు పెళ్ళాం? తనా సుజాతా? తను కట్టుకున్న స్వప్నసౌధాలు నిట్టనిలువుగా కూలిపోయినట్లుగా విలవిల్లాడిపోయింది నిర్మల.

ఎంతో కష్టపడి సంపాదించుకున్న స్మామ్రాజ్యాలను శత్రువులు వచ్చి ముట్టడి చేసి సర్వనాశనం చేసినట్లుగా అల్లాడిపోయింది ఆమె. తరువాత రోజుల్లో ఒక్కోసారి ఏ జంకూ లేకుండా నిర్మల ముందే సుజాతతో మాట్లాడేవాడు మధు. ఏదో వారి తృప్తికోసమే తను మాట్లాడుతున్నట్లు సర్దిచెప్పేవాడు. నిర్మల హృదయంలో ఏదో అసంతృప్తి బయలుదేరింది. తను కోరుకున్నది, కావలిసింది, ఆశించినది జరగాల్సింది ఇది కాదేమో, ఇలా కాదేమో అని అనిపించసాగింది. అదే సమయంలో ఆమె రెండోసారి గర్భాన్ని దాల్చింది. ఈసారైనా తను బిడ్డకు జన్మనిస్తే మధు తనకే స్వంతం అవుతాడని ఆమె ఒక స్త్రీగా భావించి ఆశపడింది. కానీ మధు ఆ వార్త విని చాలా ఆందోళన చెంది ఒకచోట నిలవలేకపోయాడు. ఇల్లు ఇంకా పూర్తికాలేదని, దానికి చేసిన అప్పు తీర్చడానికి ఇంకో సంవత్సరకాలం పడుతుందనీ అపుడు పిల్లల కోసం ప్లాన్ చేద్దామని ఈ ఒక్కసారికి టాబ్లెట్స్ మింగమని చెప్పి టాబ్లెట్లను నోట్లోవేసి మింగించాడు. ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాలేదు నిర్మలకు. చాలా కృంగిపోయి దిగులుతో జ్వరం తెచ్చుకుంది ఆమె. పడకమీద ఆమె వుండగానే తన ఫోన్‌లో నుండి అపుడే పుట్టిన ఒక బాబు ఫోటోను కాస్త గర్వంగా చూపించాడు మధు. ఎంతదాచుకుందామన్నా అతడి ముఖంలో సంతోషం దాగటంలేదు. ఇంకా నీరసంగానే వుండటంతో ఎవరు ఆ చిన్నిబాబు? ముద్దుగా వున్నాడు అంది నిర్మల తనకు జరిగిన అబార్షన్ను బాధగా గుర్తుచేసుకుంటూ.

నిన్ననే సుజాతకు డెలివరీ అయింది. కానుపు సులభంగా జరిగిందట. పిల్లవాడు అచ్చం నా పోలికే వున్నాడని అందరూ అంటున్నారు అన్నాడు నవ్వుతూ మధు. నెత్తిన పిడుగు పడినట్లుగా ఉలిక్కిపడింది నిర్మల. "ఏంటీ నువు చెప్పేది నిజమా? ఎలా ఎలా జరిగింది? ఎలా సాధ్యం?" ప్రశ్నించింది గొంతు తడి ఆరిపోతుండగా "వాట్ డూయూ మీన్?" ఎదురు ప్రశ్నించాడు మధు ఇంగ్లీషులో.

"ఐమీన్.. నువ్వు.. నువ్వు సుజాతతో శారీరకంగా కలవలేదుగా. మరి బాబు ఎలా పుట్టాడని?" కష్టంగా గొంతు పెగల్చుకుని ప్రశ్నించింది నిర్మల. ఏం జవాబు వినాల్సి వస్తుందో అనే భయం ఆమె కళ్ళలో కదలాడింది.

"ఊ... అదీ.. అదీ.. మరి పెళ్ళంటూ జరిగాక ఫస్ట్‌నైట్, శోభనంలాంటివి పెద్దవాళ్ళు అరేంజ్ చేస్తారు కదా? అనవసరంగా వాళ్ళని బాధపెట్టడం ఎందుకని" నసిగాడు మధు.

హృదయంలో ఒక అగ్నిపర్వతం భళ్ళుమని పగిలిన చప్పుడు వినిపించింది నిర్మలకు. స్పృహ తప్పినట్లయింది. ముందే నీరసంగా వుంది. శక్తిని కూడగట్టుకుని అతడి చెంపల్ని ఛెళ్ళుమనిపించాలనిపించేంత కోపం. బలహీనంగా అసహాయంగా కళ్ళుమూసుకుంది. ధారలుగా కన్నీళ్ళు చెంపలపై జారి ఎదను తడిపేస్తున్నాయి. హృదయంలో పగిలిన అగ్నిపర్వత జ్వాలలను కన్నీళ్ళు చల్లార్చగలవా? బ్రతుకు గతిని మార్చగలవా? జరిగిన నమ్మకద్రోహానికి ప్రతికారాన్ని తీర్చుకోగలవా? ఎలా?

"నిన్ను బాధపెట్టివుంటే నన్ను క్షమించు నిర్మలా - నా ప్రమేయం లేకుండానే అలా జరిగిపోయింది" చెయ్యి పట్టుకుని ప్రేమగా చెప్పాడు మధు.

మాట్లాడే పరిస్థితిలో లేదు నిర్మల. కోలుకోవడానికి చాలారోజులు పట్టింది ఆమెకు. శారీరకంగా అయితే కోలుకుందికానీ.. హృదయం మాత్రం వేదనతోనే నిండి ఉంది.

మధు, వాళ్ళ బలవంతంతోనే అలా చేయాల్సి వచ్చిందా? నిజమా? ఎలా చేయగలడు? ఎలా చేసాడు? అంతర్మథనంతో, ఆవేదనతో కాలాన్ని గడపసాగింది ఆమె. ఈ మధ్యకాలంలో సంవత్సరానికి రెండుసార్లు ఒక్కడే శెలవులకు ఇండియాకు వెళ్ళిరాసాగాడు మధు.

తన తల్లిదండ్రులు తన మీద ఇంకా కోపంగానే వుండటంతో ఇంటికి ఎవరికోసం వెళ్ళాలో, ఎందుకు వెళ్ళాలో అర్థంకాక కువైట్‌లోనే వుండిపోయింది నిర్మల. ఏవో కారణాలు చెప్పి అవసరాలు చూపించి ఆమె సంపాదనంతా తీసుకునేవాడు మధు.

ఆరేళ్ళు అలా గడిచిపోయాయి. ఈ కాలంలో ఇంకో బిడ్డ పుట్టాడు సుజాతకు అదంతా మామూలే. సహజమే. పెళ్ళంటూ అయితే పిల్లలు పుడతారు కదా అన్నట్లుగా మాట్లాడాడు మధు. హు. తనకొక న్యాయం, నాకొక న్యాయమా అనుకుంది నిర్లిప్తంగా. అదే సమయంలో నిర్మల మూడవసారి మరలా గర్భాన్ని దాల్చింది. అందులో ఆమె ప్రమేయం ఏమీ లేదు ఆమె ఈ మధ్య కాలంలో మధుతో అంత సన్నిహితంగా వుండటంలేదు. కానీ అతడే తన వంట్లో కోరికలు పైకి పొంగినప్పుడల్లా.. ఆమె ప్రమేయం లేకుండానే బలవంతంగా కోరికను తీర్చుకుంటున్నాడు. ప్రతిఘటించలేని అశక్తతతో ఆమె నిర్లిప్తంగా వుండిపోతోంది. ప్రేమతో కలయికేకాదు మరి, శరీరంలోని కోరికలు తీర్చుకున్నాకూడా పిల్లలు పుడతారు కదా? అలాగే ఆమెకు మూడోసారి గర్భం వచ్చేసింది. తను గర్భవతి అన్న విషయం తెలియగానే ఆమె సంతోషపడింది. ఒక బిడ్డ పుడితే తనకు తోడుగా వుంటాడని, తన ప్రేమను బిడ్డకు పంచి, అమ్మా అని పిలుస్తుంటే మురిసి పోవచ్చనీ ఆశపడింది ఈసారి మాత్రం మధు మాటలకి లోబడి ఆ టాబ్లెట్లు మింగకూడదని స్థిరంగా ఆమె నిశ్చయించుకుంది.

నెలదాటి పదిహేనురోజులు గడిచాక ఒకరోజు ఆమె వాంతి చేసుకుంటుంటే గమనించాడు మధు. "ఏమయింది? ఎందుకు వాంతులవుతున్నాయి? ఆరోగ్యం బావుందా?" ఆప్యాయంగా ప్రశ్నించాడు. "బానేవుంది నెలదాటి పదిహేను రోజులు గడిచింది. ఈసారి మాత్రం మాత్రలు మింగే ప్రసక్తి అస్సలు లేదు. ఏది ఏమయినా బిడ్డను కంటాను నేను. నీ మాట ఇక వినను" ఖచ్చితంగాను కాస్త కోపంగానూ చెప్పింది నిర్మల.

"నో...నో ఇప్పుడేకాదు. నా మాటవిను" పెద్ద పిల్లవాడిని స్కూల్లో జాయిన్ చెయ్యాలి ఖర్చు వుంది అంటూ బోలెడు చెప్పబోయాడు.

"నోర్ముయ్, నీ మాట విని నా జీవితాన్ని నాశనం చేసుకున్నాను. నువ్వేమో పెళ్ళాం బిడ్డలు అంటూ నీ స్వార్థం నువు చూసుకుంటున్నావు. నీ కామానికి, కోరికలకు నేను బలి అవుతున్నాను. కనీసం ఒక బిడ్డకయినా జన్మనిచ్చి అమ్మా అని పిలిపించుకుని నన్ను ఆనందించనీ, ఈ జన్మకు ఆ కాస్త సంతోషాన్నయినా మిగుల్చు." దుఃఖం గొంతుకు అడ్డం పడుతుండగా ఆక్రోశించింది నిర్మల.

ఇక మాట్లాడటానికి ఏమీలేదని తెలుసుకుని ఆమె వైపు ఒక్క చూపు చూసి అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయాడు మధు. ఆ చూపుకు అర్ధం తెలిసుంటే ఆమె జాగ్రత్త పడివుండేది. తన కోరికను తీర్చుకోవడానికి ఆమెకు అవకాశం కలిగివుండేది. కానీ విధికి ఆమె పట్ల చాలా చిన్నచూపు కలిగినట్లుగా ఉంది.

నాల్రోజులు గడిచాక కడుపులో నొప్పి బయలుదేరి కాళ్ళవెంట రక్తం ప్రవహిస్తుంటే ఎలా జరిగిందో అర్ధమేకాక స్పృహ తప్పి పడిపోయింది. కళ్ళు తెరిచేసరికి హాస్పిటల్‌లోని బెడ్‌పై వుంది. ఇక జీవితానికి ఏమీ మిగలలేదని ఆమెకు అర్ధమయింది. దెబ్బమీద దెబ్బ పడింది. కష్టం వెనుక కష్టం తోసుకుని వచ్చింది. ఆమెకు ఇక సహించే శక్తిలేకుండాపోయింది.

అబార్షన్ల వల్ల గర్భసంచి పాడయింది. ఇండియాకు వెళ్ళిపోయి ఆపరేషను చేయించుకుని గర్భసంచి తీసెయ్యడమే మంచిది అని డాక్టరు నిర్ధారించింది. అది ప్రవేట్ హాస్పిటల్ అవడం వలన.. మధు తెలివిగా గవర్నమెంటు హాస్పిటల్‌లో కాక ప్రవేట్‌లో నిర్మలను చేర్చడం వలన పోలీస్ కేసు కాకుండా వీళ్ళు బయట పడగలిగారు. లేదంటే కువైట్‌లో అబార్షన్ చేసుకున్నవారికి చేసిన వారికి, అలాంటి నాటు మాత్రలు అమ్మేవారికి శిక్షలు చాలా కఠినంగా వుంటాయి.

మధు ఇపుడు ఇంకా తెలివిగా ఆలోచించి, వెంటనే నిర్మలకు ఫ్లయిట్ టికట్ బుక్ చేసి ఇండియాకు వెళ్ళిపొమ్మని అక్కడ మంచి హాస్పటల్‌లో చేరి ఆరోగ్యాన్ని చూపించుకోమని చెప్పి ఫ్లయిట్ ఎక్కించేసాడు. తన చేతులు కూడా దులిపేసుకున్నాడు. పన్నెండేళ్ళ బంధాన్ని, ప్రేమించిన నిర్మలను కాపురం చేసిన కాలాన్ని మరిచిపోయి నిర్మలను ఆ విధంగా వదిలించుకున్నందుకు సంతోషించాడు. ఇంకా బలహీనంగా షాక్‌లో వున్న నిర్మల ఫ్లయిట్ ఎక్కి చెన్నై చేరుకుంది. తెలిసిన వారి ఇంట ఆశ్రయాన్ని పొందింది. ఇక హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళడానికి డబ్బు కావాలి. తన దగ్గర మెళ్ళో గొలుసు, వేలికి ఉంగరం తప్ప ఇక వేరే ఏమీలేవు. మొదట నువు వెళ్ళిపో, వెళ్ళి ఫోను చెయ్యి. అంతా నేను చూసుకుంటాను. నేనున్నాను కదా అని భరోసా ఇచ్చాడు మధు ఫ్లయిట్ ఎక్కిస్తూ. అప్పటికి కూడా మధుమాటల్ని నమ్మింది నిర్మల. అందుకే వచ్చిన రెండో రోజు ఓపిక చేసుకుని ఫోను చేసింది. మధు ఫోను తీయలేదు. స్విచ్‌ఆఫ్ లో వుంది ఫోను. ఏం చెయ్యాలో తెలియడంలేదు. మరుసటి రోజు మరలా ప్రయత్నించింది. ఆఫ్‌లోనే వుంది అతడి ఆఫీస్ నంబరుకు చేసింది. మధునే ఫోను తీసాడు. అతడి స్వరం వినగానే ఏడ్చేసింది నిర్మల.

"నేను చాలా బిజీగా వున్నాను. సుజాతను పిల్లలును కువైట్‌కి రప్పించి ఇక్కడ ఉంచుకోవడానికి వీసాలు తయారు చేయిస్తున్నాను. వీసాలకి, ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లకి బోలెడు డబ్బు ఖర్చు అవుతుంది. ఇప్పుడు నీకు నేను ఏమీ పంపించలేను.

ఇక నన్ను వదిలి పెట్టేసి నీ దారి నువు చూసుకో. నాకు భార్యాపిల్లలు వున్నారు. పిల్లలు పెద్దవాళ్ళు అవుతున్నారు. వారి బాగోగులు నేను చూసుకోవాలి" అని చెప్పి నిర్ధాక్షిణ్యంగా ఫోను పెట్టేసాడు మధు. మిన్ను విరిగి మీదపడినట్లయింది నిర్మలకి. అతడు కావాలనే ఫోను నంబరు కూడా మార్చేసాడని అర్ధమయింది. అక్కడే కూలబడిపోయింది నిర్మల. తెలిసినవాళ్ళు, బంధువులు ఆమె పరిస్థితి చూసి జాలిపడి హాస్పిటల్లో చేర్పించారు.

అమాయకంగా, మగవాడిని నమ్మి ప్రేమించి సర్వస్వాన్ని సమస్తాన్ని వాడికి అర్పించుకుని మోసపోయి జీవితాన్ని అగమ్యంగోచరంగా చేసుకునే స్త్రీలు ఎందరో? ముఖ్యంగా గల్ఫ్‌కు వెళ్ళిన స్త్రీలు తమ అజ్ఞానంతోనూ, అమాయకత్వంతోనూ, బలహీనతలతోనూ మగవారి చేత మోసగింపబడుతున్నారు. అన్నీ పోగొట్టుకుని చివరికి ఒంటరిగా నిలిచిన నిర్మలలాంటి వారెందరో?

బ్రతకలేక చావలేక తమ దుస్థితిని తలచి విలపిస్తూ జీవించే స్త్రీలు ఎందరో? వీరి కన్నీటి కథలకి అంతం ఎపుడో?

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments